

Oponentský posudek na rigorózní práci Mgr. Jaroslava Drahovzala "Odpovědnost zaměstnance za škodu způsobenou zaměstnavateli"

Předložená práce je systematicky rozčleněna do stručného úvodu (označeného bodem 1.), šesti částí (označených body 2. až 7.) a závěru (označeného bodem 8.). Spolu s obsahem, anglickým summary, seznamem použité literatury a pramenů, čtyř příloh a klíčových slov má práce 120 stran, formátovaných na 30 řádek.

V části označené bodem 2. se autor věnuje pojmu, druhům a funkcím odpovědnosti v pracovním právu, pod bodem 3. popisuje odpovědnostní skutkovou podstatu, v bodě 4. vykládá jednotlivé druhy odpovědnosti zaměstnance za škodu, včetně možného zajištění nároků za škodu způsobenou zaměstnavateli, bod 5. obsahuje stručné zamyšlení na prevenční povinnosti, pod bodem 6. se zabývá vztahem odpovědnosti za škodu a Evropského pracovního práva a bod 7. se zmiňuje o možnostech pojištění odpovědnosti za škodu při výkonu povolání. V závěru autor shrnuje základní myšlenky a poznatky o problematice odpovědnosti zaměstnance za škodu a doporučuje dílčí změny v právní úpravě.

Uvedené členění lze považovat za logické a účelné a je vhodným prostředím pro výklad jednotlivých právních otázek. Nejpodstatnější výklad je obsažen v částech označených body 3 a 4.

Pojem odpovědnosti v pracovním právu, její druhy a funkce autor vykládá tradičním způsobem (v souladu s dosavadní literaturou) a stručně rekapituluje dosavadní poznatky o těchto otázkách. K vymezení skutkové podstaty odpovědnosti zaměstnance za škodu též používá většinou starší judikaturu soudů, někdy sice organicky neuspořádanou (zejména ohledně příčinné souvislosti), převážně však vhodnou a stále aktuální. Jednotlivé druhy odpovědnosti zaměstnance za škodu autor popisuje v potřebné míře podrobnosti, zapracovává četnou judikaturu soudů a přihlíží též k procesní stránce uplatňování jednotlivých nároků. Nedostatkem práce je to, že autor ne zcela přesně vystihl změnu v označení některých institutů v novém zákoníku práce (hovoří proto např. o „dohodě o hmotné odpovědnosti“ místo „dohody o odpovědnosti, nyní definované v § 252 zák. práce), že při výkladu odpovědnosti za ztrátu svěřených předmětů pominul, že u předmětů, jejichž cena převyšuje 50 000 Kč, může být (podle nyní platného zákoníku práce) odpovědnost zaměstnance založena jen na základě uzavřené dohody o odpovědnosti za ztrátu svěřených předmětů (a nikoliv jen z potvrzení o převzetí svěřeného předmětu), a že jsou určité nesrovnalosti v pojetí příčinné souvislosti; výklad v těchto směrech spíše odpovídá právní úpravě obsažené v dosavadním zákoníku práce. Uplatnění nároků na náhradu škody

způsobené zaměstnancem a zajištění těchto závazků představuje obohacení zkoumané problematiky.

Výklad je logicky vystavěný, plynule na sebe navazuje a analýza problematiky ve stěžejních částech označených body 3 a 4 vykazuje určitou hloubku. Na velmi dobré úrovni je též jazyková a stylistická úroveň.

Vzhledem k tomu že se v práci vyskytly (nikoliv zanedbatelné) nedostatky, nelze mít dosud za prokázané, že by autor zcela přesvědčil o znalosti řešené problematiky na potřebné úrovni a že by byl schopen s řešeným tématem pracovat tvůrčím způsobem a zaujímat vlastní názory. Při obhajobě práce se ukazuje potřebné, aby vysvětlil zejména svůj systém práce s judikaturou soudů a aby objasnil rozhodné otázky příčinné souvislosti a zavinění.

V Praze dne 7. března 2011

JUDr. Ljubomír Drápal
oponent